

PRAKTISEREN

(Vervolg van blz. 6)

MARKT

En wat er gaat gebeuren in een niet meer zoverre toekomst met de vismarkt, de duivel is het wijs. De grote rederijen van de grote visserijlanden beginnen met hun aanvoeren alle markten te bevoorraden en dit aan prijzen die beneden de prijs liggen van de vis die een bepaald (kleiner) visland zelf kan aanvoeren. Eigenlijk rampzalig voor naties met kleinere visserijbedrijven. We zouden zo kunnen zeggen dat het volstaat de invoer stop te zetten, maar dit is een ander paar mouwen gezien in de evolutie van de huidige internationalisatie. Trouwens ook grote visserijlanden maken kennis met dit verschijnsel en aarzelen niet wanneer het mogelijk is maatregelen te nemen. Kijk maar eens naar de Kanadese vismarkt die steeds maar geringer inkomsten kreeg. Toch kwam het doordat de Amerikaanse markt werd overspoeld door Japanse vis. En men moet weten, dat de Kanadese vishandel grotendeels afhangt van de Amerikaanse markt! Hier ook is het vraagstuk ingewikkeld en men ziet niet goed wat ermee aan te vangen is. Ondertussen voert de Kanadese regering een nieuwe visserijpolitiek in eigen land. De status van visser moet worden opgewerkt van een «levenswijze» naar een beroep met aansluitend daarop een verhoging van de inkomens, nagenoeg in sommige gevallen dubbel.

Om dit te kunnen bekomen is aanbevolen geweest dat de nijverheid zich zou gaan hervormen en dat ermeer zou «gefusioneerd» worden. Anderzijds werd aangenomen dat er financiële steun moet worden verleend aan de visserij wil men ergeraken...

INTERNATIONAAL

De internationale vloot op de «Newfoundlandbanken» lijkt ondertussen nog maar steeds op een drijvende stad en er gaan meer en meer stemmen op voor een kwotering van de vangsten. Langs de andere kant heeft Japan besloten minder heilbot te vangen in de Beringzee. En Kanadezen en Russen hebben een overeenkomst bereikt voor de schade die aangebracht wordt door de Russen aan de kreeftenputten van de Kanadezen. Zoals men kan vaststellen gaat de internationalisatie met rasse schreden vooruit en welke rol de kleinere naties daarin zullen kunnen spelen, valt nog af te wachten. Wij zien wel in vele landen de visserijen vervallen tot familiebedrijfjes en folkore op min of meer lange termijn. Maar, misschien zijn de mirakels nog niet helemaal uit de wereld?

Een blik in de verslagen van de overzeese landen geeft spoedig een idee van de uitbreidende internationalisatie. Vermindering in stroomverbruik in V.S.A. heeft ongemakken veroorzaakt in Nova-Scotia. Op dit ogenblik was daar een staking van de zeevisserij en de bedreiging van sluiting van een visverwerkingsfabriek. Japan mindert een beetje haar invoer van garnaal en ziedaar in Pakistan zit men met hopen garnaal die niet verkocht geraakt. In Groot-Brittannië groeit de visberg tegen klippen en bergen en de treilers gaan maar door met vissen zelfs met verlies, om hun markten tegen vreemde invoer te beschutten. Deze toestand wordt verder helemaal niet opgeklaard door te vissen voor de «opvang» dit leidt enkel maar tot nog meer omverkochte vangsten...

VERBEKE

- * SCHEEPS- EN BOUWSCHILDERWERKEN
- * ZANDSTRAALWERKEN
- * BEHANG EN BEVLOERING
- * KENITEX MUURBEKLEDING
MET 10 JAAR TOTALE WAARBORG

Weidestraat 346

8320 BRUGGE 4 (Assebroek)

Tel. (050) 35 48 61

(8884N—7519V)

De visie van Kissinger op een nieuw zeerecht

De staatssecretaris van Buitenlandse Zaken van de Verenigde Staten heeft op een conferentie, gehouden voor de Amerikaanse balie van advocaten zijn visie weergegeven over de evolutie in het Zeerecht. Hij gaf een waarschuwing ten beste dat men niet eindeloos kon blijven discussiëren zonder tot een oplossing te geraken en verwittigde het internationaal forum dat de Verenigde Staten er aan houden, dat op de conferentie voor zeerecht van maart 1976 te New-York die voorzien werd als vervolg op de conferenties van Caracas en Geneve tot een definitief besluit zou gekomen worden.

Wat ons in het bijzonder uit de spreekbeurt van de heer Kissinger interesseert, is zijn opvatting over de evolutie van het internationaal zeerecht met betrekking tot de zeevisserij.

UITBREIDING VAN DE TERRITORIALE WATEREN

EN VISSERIJRECHTEN

We ontleen uit de spreekbeurt van de hr Kissinger het belang dat hij hecht op de rijkdommen aan proteïnen in de zeeën en de oceanen en op het gevaar van de toenemende vervuiling en pollutie van de kustwateren. Hij meende eveneens een waarschuwende stem te moeten laten horen met betrekking tot het ongecontroleerd opdrijven van het volume van de visvangst, hetgeen hij aan de hand van de laatst gekende totaalcijfers illustreerde. Verder wees hij eveneens op de evolutie in de vangstmethode en in de aanwending van fabriekschepen die in sommige zeeën de kleine traditionele kust- en middenslagschepen verdrongen hebben en de markt kwa aanvoer, ontredder hebben. Dit scheidt volgens spreker wel ernstige problemen voor de oeverlanden. Dit alles mag echter geen aanleiding zijn voor de oeverlanden om tot eenzijdige beslissingen te komen, zoals het eigenmachtig dekreteren van een uitbreiding van territoriale grenzen tot 50 en zelfs tot 200 mijl! Dit laatste kan aanleiding geven tot internationale verwickelingen en het is daarom dringend noodzakelijk, dat de landen in het kader van de Verenigde Naties, in maart 1976 tot een beslissende regeling en akkoord moeten komen.

Volgens de hr Kissinger is het duidelijk, dat de 3 mijlen territoriale zeezone voorbijgestreefd is. Hij is dan ook voorstander van een uitbreiding tot 12 mijlen met volstrekte soevereine rechten voor de oeverstaat, zowel wat de visserij als de bodemrijdommen betreft.

Wat nu de 200 mijlenzone aangaat, bevinden zich hierin onder meer rijke visbanken. In deze zoeken vele oeverstaten eveneens een absolute soevereiniteit uit te oefenen. Voor de Verenigde Staten is deze eis echter onaanvaardbaar. Inderdaad zou aldus 30 % van de totaliteit van de zee en de oceanen onder nationale territoriale controle komen te staan. Ook de Verenigde Staten wensen tot een akkoord te komen met betrekking tot een economische zone van 200 mijl waarover zij geen absolute soevereiniteit zouden kunnen laten gelden maar wel enkele bijzondere rechten waaronder onder andere een recht van toezicht op de visserij. In deze 200 mijlen zouden de regelen voor de visvangst uitgaan van de oeverstaat die verplicht zou zijn de internationale reglementen voor de instandhouding van de vissoorten te eerbiedigen en te doen eerbiedigen. Zo het oeverland zelf niet bij machte zou zijn om het toegelaten contingent te vangen, dan zouden de andere landen hiertoe het recht krijgen voor het overschot! We stemmen ook in, vervolgde de Amerikaanse staatssecretaris met het recht van de landen zonder kusten op visvangst! Een speciale regeling zou er dienen tot stand te komen met betrekking tot die vissoorten die aan migraties onderhevig zijn zoals bv. de tonijn, de zalm, enz..... Het is duidelijk dat deze vis recht heeft op uitzwerming omdat dit een biologische noodzaak is, onder meer voor de voortplanting bij sommige soorten en omdat andere oeverstaten het recht en de mogelijkheid niet mogen ontnomen worden op periodieke seizoensvangst wanneer deze scholen langs hun kusten komen eveneens met inachtneming van sommige reglementen ter bescherming van de soort.

BESLUIT

We noteren dat de hr Kissinger absoluut wenst dat zo spoedig mogelijk een definitief akkoord tussen de landen tot stand komt. Wat zijn zienswijze zelf betreft, zijn zij vaag maar veelbetekenend en getuigen ze van gezonde opvatting. Dit is duidelijk het geval waar hij de mening oppert, dat er geen absolute soevereine rechten mogen gelden voor het oeverland in de 200 mijlenzone maar anderzijds laat verstaan dat er controle moet zijn op de soort, en het kwantum in die zone gevist.

Zoals men ziet is men ook na de toespraak van de hr Kissinger nog volop in het onzekere wat de visserijmogelijkheden van de traditionele visserijlanden betreft.